

RADNAI ISTVÁN

időzár

számomra a csend a szerelmi emlék
másfél óra kimaradt a mindenségből
egyszerűen nincs gondolnád tudat-
kiesés az ájulás határán
pedig az a hiányzó idő volt az élet
a többi nyolcvanöt hosszú év csak küzdés

mások az emlékeim
nem tehetek róla

feltúrom a nyolcvanöt év minden fiókját
és a kályha salakját hamuját
ahol a tűz ég ott visszamarad
mint sebeken a heg

senki nem adja vissza az időt
a nyolcvanöt évet elszabadult
csónak sarki vizeken

csak az örökre elveszett idő
a megállított mindenségben
a bolygók a nap körül a szívverések
a tudat égé képe az isten
képernyőjén egyenes vonal
csend béke sötét hajad
elterült a válladon és semmi sem
történt isten megállította
az összes ingát bolygó csillagot

MUERTE DEL ÁNGEL

hommage à Astor Piazzolla

angyalok szállnak a szoknya lebben
halál karolja török a dereka
a szív ver sebesebben
a tangó ringó-lépő ritmusára
a halál az életben gyönyörködik

múlik az ifjúság az élet seb
a harmonika illat levegőben
a csók a tánc halálos repesett
a gyönyör a könnyeit letörli
karcsú test virágszáron lebegőben

szakadnak a szálak tartja a semmi
súgja a perc menni kell menni
a harmonikás botlik sóhaja szakad
hasad a hangszer remeg a hallgatás

visszatér a béke

bukolikus tájra bakacsin feszül
mára elveszett a penge élű hold
csillagoknak szelíd arcú szél dalolt
a foltos árnyék szitálva elterült

a fű közé elengedett harmatot
a hűlő kedvű éj híg lehelete
csukódik a virágok nehéz feje
de reggeli fény feltöri a robot

amikor szóttanul mormol az ajak
s a csupasz ág hegyére szúr egy felhőt
amely a derült ég közére felnőtt
saját küszöbére ül a gondolat

a pusztatemplom árnya még szendereg
a mutatóujja mered a torony
nem üt az óra a szél harangja kong
belövést kapott néma a szerkezet